

Udskriftsdato: 13. december 2025

FOU nr 2008.312 (Gældende)

Rådgivers afledede interesse i skattesag ikke tilstrækkelig til partsstatus

Ministerium: Folketinget

Opfølgning / Opfølgning til

LBK nr 907 af 28/08/2006 53, nr. 2

Rådgivers afledede interesse i skattesag ikke tilstrækkelig til partsstatus

Resumé

Et revisionsfirma havde ydet rådgivning til en klient om et skattespørgsmål. På grundlag af revisionsfirmaets rådgivning gennemførte klienten en transaktion der skattemæssigt senere blev underkendt af skattemyndighederne.

Skattesagen endte med at blive indbragt for Højesteret. Ved skattesagens behandling i Højesteret indtrådte revisionsfirmaet som biintervenient til støtte for klienten. Revisionsfirmaet begrundede sin intervention med at klienten havde taget forbehold om at kræve erstatning fra revisionsfirmaet hvis klienten tabte skattesagen.

Efter at Højesteret havde afsagt dom i sagen, søgte revisionsfirmaet om omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningsloven. Landsskatteretten afslog at give revisionsfirmaet omkostningsgodtgørelse fordi Landsskatteretten ikke mente at revisionsfirmaet var part i klientens skattesag.

Ombudsmanden mente ikke at revisionsfirmaets afledede interesse i skattesagen var af en sådan karakter at Landsskatteretten burde have anset revisionsfirmaet for part. Ved vurderingen anvendte ombudsmanden det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

(J.nr. 2008-1209-219).

Et revisionsfirma, A, havde ydet rådgivning til et selskab B om et skattespørgsmål. På grundlag af A's rådgivning gennemførte B en transaktion der skattemæssigt senere blev underkendt af skattemyndighederne. Sagen blev indbragt for landsretten der gav skattemyndighederne medhold. B ankede dommen til Højesteret. For Højesteret indtrådte A som biintervenient til støtte for B.

I et biinterventionsprocesskrift til Højesteret havde A's advokat anført at A's "retlige interesse i sagen består i, at (B) har taget forbehold om at rejse erstatningskrav over for (A), såfremt (B) ikke måtte få medhold i sagen. Erstatningskravet støttes på, at den af (A) ydede rådgivning i forbindelse med (B)'s (...) – i givet fald – har været mangelfuld og ansvarspådragende."

Højesteret afsagde dom i overensstemmelse med selskabets påstand.

A's advokat søgte om omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens § 52, jf. § 53, nr. 2. Skattecenter X afslog den 21. juni 2007 ansøgningen med den begrundelse at A ikke var godtgørelsesberettiget efter skatteforvaltningsloven. A klagede til Landsskatteretten der den 11. januar 2008 fastholdt Skattecenter X's afgørelse med den begrundelse at A ikke var part i skattesagen fordi A kun havde en indirekte interesse i sagens udfald.

A's advokat klagede til ombudsmanden over skattecentrets og Landsskatterettens afgørelser.

Ombudsmandens udtalelse

"Omfanget af min prøvelse

Min undersøgelse af sagen er begrænset af at sagen indeholder et omtvistet spørgsmål om hvorvidt (A) umiddelbart ville ifalde erstatningsansvar over for (B) hvis Skatteministeriet også havde fået medhold i Højesteret.

Landsskatteretten har i sin afgørelse anført:

'Et erstatningsansvar mod en rådgiver som den omhandlede hviler på almindelige erstatningsretlige principper og forudsætter således blandt andet, at rådgiveren har handlet ansvarspådragende, at der er

kausalitet og adækvans mellem en eventuel ansvarspådragende handling og tab, og at skadelidte ikke har udvist egen skyld/accepteret en risiko.

En forhøjelse af en skatteansættelse har derfor ikke den umiddelbare konsekvens, at den implicerede rådgiver er erstatningsansvarlig over for skatteyderen.'

Du har i din klage af 9. april 2008 til mig anført:

'Erstatningskravet var således ikke blot en teoretisk mulighed, således som Landsskatteretten fejlagtigt forudsætter i sine præmisser i kendelsen, men en reel og sandsynlig følge af en tabt skattesag.'

Hvorvidt (A) ville være erstatningsansvarlig over for (B) hvis (B) havde tabt sagen, afgøres efter erstatningsretlige grundsætninger. Vurderingen af om din eller Landsskatterettens opfattelse af dette forhold er rigtig, kræver derfor et nærmere kendskab til de i dansk ret gældende erstatningsretlige grundsætninger. Som ombudsmand beskæftiger jeg mig normalt ikke med spørgsmål inden for dette retsområde. Jeg er derfor ikke ved min gennemgang af sagen gået ind i en nærmere bedømmelse af Landsskatterettens retlige vurdering af (A)'s eventuelle erstatningsansvar.

Min udtalelse drejer sig således kun om hvorvidt det forhold at (B) havde taget forbehold om at rejse erstatningskrav over for (A), og (A) derfor måtte forvente at blive mødt med et krav om erstatning hvis (B) havde tabt skattesagen, er tilstrækkeligt til at (A) er berettiget til godtgørelse efter skatteforvaltningslovens § 52, jf. § 53, nr. 2.

Min vurdering

Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 52 at personer der fører skattesager, kan opnå en godtgørelse for de udgifter de har afholdt til sagkyndig bistand i forbindelse med førelse af sagen. Kredsen af berettigede fremgår af skatteforvaltningslovens § 53, nr. 1-3. Hvis (A) skulle være berettiget til godtgørelse, skulle det være efter skatteforvaltningslovens § 53, nr. 2, om personer der – uden at være klageberettigede – i øvrigt må betragtes som parter i sagen.

Det fremgår af forarbejderne til skatteforvaltningslovens § 53, nr. 2, at kredsen af hvem der betragtes som parter og dermed godtgørelsesberettigede, efter bestemmelsen fastlægges i overensstemmelse med den almindelige forvaltningsretlige opfattelse af hvem der er part i en sag.

Forvaltningsretligt anses en person for at være part i en sag hvis vedkommende har en væsentlig og individuel interesse i sagens udfald, jf. bl.a. Jens Garde mfl., Forvaltningsret, Sagsbehandling, 6. udgave (2007), s. 211, og Hans Gammeltoft-Hansen mfl., Forvaltningsret, 2. udgave (2003), s. 63.

Vurderingen af om en interesse er væsentlig, må afgøres konkret. Ved vurderingen heraf kan der inddrages nogle hjælpekriterier, bl.a. i form af en vurdering af om sagens afgørelse får direkte virkning for personen, eller om virkningen er afledt. Det er som udgangspunkt kun den der bliver direkte berørt af en afgørelse, der er part i sagen. Afledede interesser kan dog også i visse tilfælde være så væsentlige at de udløser partsstatus, jf. Hans Gammeltoft-Hansen mfl., anførte sted, s. 69 ff.

Ved vurderingen af om en sådan afledet interesse er tilstrækkelig væsentlig til at udløse partsstatus, må mængden og arten af de led der indgår imellem sagens udfald og den aktuelle betydning for den pågældende, tages i betragtning. Det må endvidere tages i betragtning hvor indgribende betydning sagens udfald får for den pågældende, og om den afledede interesse må anses at være beskyttet af den materielle lovgivning i sagen.

(A)'s interesse i (B)'s skattesag er uden tvivl afledet. Den afledede interesse som jeg vurderer (A)'s partsstatus ud fra, er som nævnt at (A), hvis (B) havde tabt skattesagen også for Højesteret, måtte forudse at blive mødt med et krav om erstatning.

Spørgsmålet om en afledet interesse har været tilstrækkelig væsentlig til at udløse partsstatus i sagen, har været behandlet i konkrete sager af både domstolene, Justitsministeriet og ombudsmanden.

Du har selv nævnt den ombudsmandsudtalelse der er refereret i Folketingets Ombudsmands beretning for 1985, s. 153 ff*, og peget på at ombudsmanden udtalte at arbejdsgivere i arbejdsskadesager, hvor spørgsmålet om eventuel regres over for arbejdsgiveren blev aktuelt, måtte anses for parter i regressagen, 'men formentlig også i forhold til sagen om erstatning til arbejdstageren'. Sagen angik det forhold at tre fagforbund havde klaget til ombudsmanden over at Sikringsstyrelsen i almindelighed betragtede arbejdsgiveren som part i en ansats arbejdsskadesag. Denne praksis udtrykte ombudsmanden betænkelighed over for, og han henstillede derfor til Sikringsstyrelsen (og Socialministeriet) at overveje spørgsmålet om arbejdsgiverens partsstatus på ny. Der var således tale om en klage over en generel praksis hvor ombudsmanden mente at have grundlag for at kritisere at arbejdsgiveren i for vidt omfang blev tillagt partsstatus. I tilknytning hertil udtalte ombudsmanden – med en vis forsigtighed – at den arbejdsgiver der måtte forudse et regresansvar, (fortsat) kunne betragtes som part også i den ansattes arbejdsskadesag.

Østre Landsret har i de domme der er refereret i henholdsvis UfR 2000.2165 Ø og UfR 2006.59 Ø, forholdt sig til hvorvidt en afledet interesse kunne udløse partsstatus. I UfR 2000.2165 Ø mente landsretten ikke at en lejer i Københavns Lufthavne A/S, der blev begrænset i sin anvendelse af det lejede af lufthavnens miljøgodkendelse, var part i sagen om lufthavnens miljøgodkendelse. I UfR 2006.59 Ø mente landsretten ikke at et forsikringsselskab der havde tegnet ejerskifteforsikring mod bl.a. ulovlige bygningsmæssige forhold, var part i forsikredes sag om lovliggørende dispensation. I begge sager spillede det en rolle at den interesse som lejeren og forsikringsselskabet havde, ikke kunne anses for værnet ved henholdsvis miljøbeskyttelseslovgivningen og byggelovgivningen.

John Vogter, Forvaltningsloven med kommentarer, 3. udgave (2001), har s. 138 og 147 refereret to sager fra Justitsministeriet, sagerne LA 1988-546-27 og LA 1985-543-56. I LA 1988-546-27 mente ministeriet ikke at en fraskilt ægtefælles interesse i afgørelsen af om den tidligere ægtefælle skulle meddeles skiftefritagelse i forbindelse med indgåelse af nyt ægteskab, kunne udløse partsstatus. I LA 1985-546-27 indledte Rigsrevisionen en undersøgelse af en uddannelsesinstitutions lønadministration i anledning af ekstraordinære lønudbetalinger til to lærere. Justitsministeriet mente ikke at lærerne var parter i Rigsrevisionens sag, selv om Rigsrevisionen også ville kunne udtale kritik af konkrete lønudbetalinger.

Ombudsmanden har bl.a. i sagerne gengivet i Folketingets Ombudsmands beretninger for 1997, s. 168 ff*, 2003, s. 345 ff* og 2004, s. 543 ff*, udtalt sig om hvorvidt afledede interesser kunne statuere partsstatus. Sagen i beretningen for 1997, s. 168 ff, handlede om hvorvidt den påtænkt sagsøgte var part i sagen om bevilling af fri proces til sagsøger. Ombudsmanden udtalte at den øgede risiko for at blive mødt med et sagsanlæg hvis sagsøger blev meddelt fri proces, ikke var tilstrækkelig væsentlig til at sagsøgte burde tillægges partsstatus. Ombudsmanden mente i sagen som er refereret i beretningen for 2003, s. 345 ff, ikke at den ene af to arvinger i et offentligt skiftet bo var part i dødsboets skattesag. I sagen gengivet i beretningen for 2004, s. 543 ff, mente ombudsmanden at lejerne i sager om nedlæggelse af boliger og nedrivning af ejendom var parter i sagen om nedlæggelse af deres bolig, men ikke i sagen om nedrivning af ejendommen.

Praksis om spørgsmålet om hvornår en afledet interesse er tilstrækkelig væsentlig til at bæreren af interessen bør betragtes som part, giver således ikke noget entydigt svar på om (A)'s interesse i (B)'s skattesag var tilstrækkelig væsentlig til at (A) må anses for part i sagen. Jeg mener derfor ikke at jeg har grundlag for at kritisere Landsskatterettens kendelse om at (A) ikke var part og dermed ikke var omfattet af skatteforvaltningslovens § 53, nr. 2. Jeg har dels lagt vægt på at risikoen for at blive mødt med et erstatningskrav ikke kan betragtes som indgribende i en sådan grad at dette normalt vil kunne udløse partsstatus i præjudicielle sager om sagsanlægget, dels at (A)'s interesse i ikke at blive mødt med et erstatningskrav adskiller sig fra de interesser der varetages gennem skattelovgivningen, herunder reglerne om omkostningsgodtgørelse.

For så vidt angår de to konkrete eksempler som fremgår af forarbejderne på parter der ikke er klageberettigede, bemærker jeg at begge ses at ligge inden for det normale forvaltningsretlige partsbegreb og dermed ikke ændrer på mit grundlag for at udtale kritik af Landsskatteretten.

Det første eksempel der er nævnt i forarbejderne, om en aktionær der fører selskabets skattesag, angår en situation hvor aktionæren har fået overdraget og dermed succederer i selskabets krav mod skattemyndighederne. Der er derfor tale om en direkte interesse. For så vidt angår det andet eksempel om en sælger af et tomt selskab, er der tale om en afledet interesse. Som jeg forstår forarbejderne, består den afledede interesse imidlertid i at udfaldet af skattesagen vil påvirke sælgeren med samme intensitet som selskabet. Den afledede interesse må derfor anses for tilstrækkelig væsentlig til efter den almindelige forvaltningsretlige opfattelse at føre til at sælgeren af selskabet må betragtes som part.

[Nedenfor] har jeg refereret det retsgrundlag i form af lovgivning og praksis som har dannet grundlag for min vurdering af sagen.

Samlet set mener jeg således ikke at jeg vil have grundlag for at kritisere at Landsskatteretten ikke betragtede (A) som part i (B)'s skattesag.

Retsgrundlag

Skatteforvaltningslovens § 53 har følgende indhold:

'§ 53. Den godtgørelsesberettigede er, uanset om denne er en fysisk eller en juridisk person, herunder et dødsbo:

1) Den, der ifølge lovgivningen er berettiget til at klage over en afgørelse i en sag, som er nævnt i § 55, eller kan indbringe en sådan afgørelse for domstolene.

2) Den, som i øvrigt må anerkendes som part i en sag, som er nævnt i § 55.

...'

Bestemmelsen blev indsat i skatteforvaltningsloven ved vedtagelsen af lovforslag nr. L 110 af 24. februar 2005. Det fremgår af bemærkningerne i lovforslaget at bestemmelsen er en videreførelse af skattestyrelseslovens § 33 B der blev indsat i skattestyrelsesloven med vedtagelsen af lovforslag nr. L 267 af 5. april 2000, der i bemærkningerne til § 33 B bl.a. anfører følgende:

'Til § 33 B

...

For det andet består udvidelsen i, at også personer, som i øvrigt må anerkendes som part i en sag, som er omfattet af bestemmelsen i § 33 D, må anses som godtgørelsesberettigede, jf. nr. 2. Spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende kan anses som part, må afgøres efter de almindelige forvaltningsretlige regler.

Bestemmelsen kan tænkes anvendt i det tilfælde, hvor skattemyndighederne anerkender en aktionær som part i selskabets skattesag, hvor aktionæren i forbindelse med selskabets likvidation eller konkurs får overdraget retten til at føre selskabets skattesag, således at aktionæren får ret til det provenu, der måtte komme ud af skattesagen. I den situation er der tale om, at en anden end den skattepligtige, som sagen vedrører, fører en skattesag, som den pågældende har en direkte interesse i.

Et andet eksempel kunne være det tilfælde, hvor en sælger af et tomt overskudsselskab ønsker at føre selskabets skattesag og anerkendes som part i denne, fordi størrelsen af skattemyndighedernes erstatningskrav mod sælgeren har en direkte sammenhæng med selskabets skatteansættelse.'

I Folketingets Ombudsmands Beretning for 1985, s. 153ff, er bl.a. følgende anført:

'Sikringsstyrelsen og Socialministeriet er ikke hverken i den forudgående brevveksling med forbundene eller i de udtalelser, der er afgivet i anledning af klagen til mig, kommet nærmere ind på karakteren af de interesser, der efter myndighedernes opfattelse skulle begrunde, at den forsikringspligtige arbejdsgiver i almindelighed må anses som part i Sikringsstyrelsens (og Den Sociale Ankestyrelses) behandling af sager om erhvervssygdomme.

...

For den forsikringspligtige arbejdsgiver (der har opfyldt forsikringspligten) synes der ikke at bestå nogen væsentlig direkte retlig interesse i udfaldet af Sikringsstyrelsens afgørelse. Kun i de formentlig sjældne tilfælde, hvor der opstår spørgsmål om regresansvar for arbejdsgiveren (jfr. herved lovens § 55, stk. 1), består en sådan interesse. I så fald må arbejdsgiveren anses som part i hvert fald i forhold til selve sagen om regresansvar, men formentlig også i forhold til sagen om erstatning til arbejdstageren. I øvrigt synes en arbejdsgivers interesse i udfaldet af 'almindelige' erstatningssager kun at være indirekte; forsikringspræmiernes størrelse inden for den pågældende branche, eller virksomhedens henførelse til en bestemt præmieklasse, vil være påvirket af skadesfrekvensen i branchen eller virksomheden. En sådan indirekte økonomisk interesse kan efter min opfattelse ikke i sig selv antages at begrunde partsstatus for arbejdsgiveren i den enkelte erstatningssag, der vedrører en ansat i den pågældendes virksomhed.

...

På det foreliggende grundlag må jeg herefter nære betænkelighed ved at tilslutte mig Sikringsstyrelsens og Socialministeriets opfattelse, hvorefter en forsikringspligtig arbejdsgiver i almindelighed må anses som part i forhold til offentlighedsloven, og jeg har derfor henstillet til Sikringsstyrelsen og Socialministeriet at undergive spørgsmålet en fornyet overvejelse i lyset af de synspunkter, som jeg har anført ovenfor.'

I UfR 2000.2165 Ø er bl.a. følgende anført:

'Miljøklagenævnets bemærkninger:

Miljøbeskyttelseslovens almindelige bestemmelse om klageadgang, lovens § 98, stk. 1, bestemmer, at en afgørelse kan påklages af 1) afgørelsens adressat og 2) enhver, der har en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald.

...

Efter nævnets opfattelse må den generelle bestemmelse i lovens § 98, stk. 1, forstås således, at de interesser, der knytter sig til en miljøgodkendelses konsekvenser for virksomhedens drift, herunder økonomiske og beskæftigelsesmæssige interesser, ved den omhandlede klageadgang må varetages af adressaten for den pågældende afgørelse.

Den individuelle, væsentlige interesse, der ifølge § 98, stk. 1, nr. 2, indebærer klageberettigelse, må efter nævnets opfattelse i almindelighed knytte sig til den personkreds m.v., der berøres miljømæssig af den påklagede afgørelse.

...

Mens nævnet således ikke bestrider Deres klients interesse i sagens udfald, finder nævnet ikke, at denne afledede og indirekte interesse i sagens udfald er værnet af miljøbeskyttelseslovens bestemmelser om klageadgang.

...

Landsrettens bemærkninger:

Adressaten for Miljøstyrelsens afgørelse af 30. april 1997 – Københavns Lufthavne A/S – har ikke påklaget afgørelsen til Miljøklagenævnet.

Under hensyn til, at ansøgeren ikke har en selvstændig væsentlig individuel miljømæssigt værnet interesse i sagens udfald, findes sagsøgeren ikke at være klageberettiget. Sagsøgte frifindes herefter.'

I UfR 2006.59 Ø er bl.a. følgende anført:

'Forsikringsselskabet har til støtte for den nedlagte påstand gjort gældende, at det som ejerskifteforsikringsselskab har en individuel væsentlig interesse i behandlingen og udfærdigelsen af dispensationsansøgning for ulovlige bygningsmæssige forhold. Kommunens og en eventuel rekursmyndigheds afgørelse

vedrørende dispensation for ulovlige bygningsmæssige forhold har afgørende betydning for selskabets dækningsforpligtelse, og dermed for selskabets økonomiske stilling under en forsikringsaftale.

...

Statsamtet Frederiksborg (...) Forsikringsselskabet har ikke den fornødne individuelle, væsentlige interesse i sagens udfald, jf. byggelovens § 23, stk. 3. Klageadgangen efter bestemmelsen skal fortolkes i lyset af forvaltningsrettens almindelige afgrænsning af kredsen af klageberettigede.

...

Landsrettens begrundelse og resultat:

...

Kommunalbestyrelsens afgørelser på området kan påklages af afgørelsens adressat og andre, der har en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald, jf. lovens § 23, stk. 3.

Frederikssunds Kommunes afgørelse har afgørende betydning for (...)’s dækningsforpligtelse i henhold til den konkrete police. Selskabets interesse i sagen er således af udelukkende økonomisk karakter, hvilken interesse falder uden for de hensyn, som byggeloven varetager. På denne baggrund findes selskabet ikke at have en individuel og væsentlig interesse i sagens afgørelse, hvorfor selskabet ikke er klageberettiget i medfør af byggelovens § 23, stk. 3.

...’

Ifølge John Vogter, Forvaltningsloven med kommentarer, 3. udgave (2001), s. 138 og 147, udtalte Justitsministeriet bl.a. følgende i:

Sag LA 1988-546-27:

’en fraskilt ægtefælles interesse i afgørelsen af, hvorvidt der efter ægteskabslovens § 10 skal meddeles den pågældendes tidligere ægtefælle skiftefritagelse i forbindelse med indgåelse af nyt ægteskab, alene kan betegnes som indirekte og i øvrigt ikke har en sådan væsentlig, retlig karakter, at den fraskilte ægtefælle kan anses som part.’

Sag LA 1985-543-56:

’at de pågældende ikke kunne anses som parter i revisionssagen, selv om Rigsrevisionen også ville kunne udtale kritik over for myndigheden af konkrete lønudbetalinger.’

I Folketingets Ombudsmands beretning for 1997, s. 168 ff, er bl.a. følgende anført:

’Som udgangspunkt anses kun ansøgeren som part i en fri processag, jf. Schydt, Fri Proces (1992), 277f. Der antages således ikke at være nogen pligt til at gøre den påtænkt sagsøgte bekendt med ansøgningen om fri proces, ligesom denne ikke kan påklage en meddelt bevilling til fri proces.

De har anført at afgørelsens bebyrdende karakter efter almindelige forvaltningsretlige grundsætninger bør føre til høring af modparten inden der træffes afgørelse om fri proces.

Uanset at en fri proces-bevilling undertiden kan tilskynde til at føre en sag der måske ellers ikke ville blive ført, adskiller situationen sig dog efter min opfattelse ikke så afgørende fra den almindelige risiko for at blive mødt med sagsanlæg at det giver grundlag for at anfægte den faste praksis, hvorefter normalt kun ansøgeren anses som part i sager om fri proces.’

I Folketingets Ombudsmands beretning for 2003, s. 345 ff, er bl.a. følgende anført i udtalelsen:

’Baggrunden herfor er at uanset at De har en betydelig interesse i dødsboets skatte- og afgiftssag, er denne interesse efter min vurdering indirekte og afledet og ikke væsentlig i en sådan grad at De kan anses for part i forvaltningslovens forstand. Jeg kan således ikke kritisere at myndighederne ikke har meddelt Dem aktindsigt efter forvaltningslovens regler.’

I Folketingets Ombudsmands beretning for 2004, s. 543 ff, er bl.a. følgende anført:

'Odense Kommune har anført at kommunen ikke har anset lejerne i ejendommen for parter i sagen om samtykke til nedlæggelse af boligerne fordi lejernes interesser og beskyttelse ligger i lejeloven. Det fremgår imidlertid af cirkulæret om boligreguleringsloven, pkt. 51, at samtykke kan nægtes bl.a. under hensyn til ejendommens lejere, herunder disses muligheder for at opnå anden passende bolig. Herefter, og da lejerne havde en individuel og væsentlig interesse i sagen, kan jeg ikke tiltræde kommunens opfattelse.

...

Jeg er enig med statsamtet i at det i forbindelse med vurderingen af om en person er part i en sag, er relevant at se på hvilke hensyn den pågældende lov varetager.

...

Jeg er ligeledes enig i det af statsamtet anførte hvorefter byggeloven sikrer at kommunen ved anmeldelse af nedrivning kan tilgodese de ordens- og sikkerhedsmæssige hensyn der kan opstå i forbindelse med nedrivning af bebyggelsen. De hensyn som varetages af kommunalbestyrelsen, er dog ikke begrænset hertil. Byggelovens § 16, stk. 3, fik sin nuværende affattelse ved lov nr. 193 af 9. maj 1984 om ændring af byggelov. Formålet med lovændringen var at sikre en styrket håndhævelse af den lovgivning, ud over byggeloven og bygningsreglementerne, som har væsentlig betydning for byggeri. Bestemmelserne om lovgennemgang i byggesager indebærer således at kommunalbestyrelsen indgår i den administrative håndhævelse af denne lovgivning, også i tilfælde hvor den pågældende lovgivning ikke i øvrigt administreres af kommunalbestyrelsen.

Jeg har overvejet om dette forhold medfører at de pågældende lejere måtte anses for parter ikke blot i sagen om samtykke til nedlæggelse af boligerne, men også i nedrivningssagen. Det er dog min opfattelse at dette ikke er tilfældet. Jeg har i den forbindelse lagt vægt på at de pågældende lejerers interesse i nedrivningssagen må anses for at være indirekte og afledet og ikke væsentlig i et sådant omfang at de kan anses for parter i nedrivningssagen. Det kan derfor ikke give mig anledning til bemærkninger at Odense Kommune og Statsamtet Fyn ikke anså lejerne for parter i nedrivningssagen.”

NOTER (*): FOB 1985, s. 153, FOB 1997, s. 168, FOB 2003, s. 345, og FOB 2004, s. 543.